

V úterý odjezd s kamarády do Prahy na řeku Vltavu. Pro velký nával vodáků letos Vyšák - Krumlov opravdu ne. U Žlutých lázní jsme měli zaparkovanou loď, kterou jsme chtěli dojet do Mělníka. Vyložili jsme věci, došli pro benzín vedle na pumpu, načali si pivo, prohlédli mapu řeky s otevíračkami zdymadel a došli jsme k závěru, že už je pozdě na vyplutí. Tak jsme zamknuli loď a přívozem jsme se dostali na Náplavku. Volný stůl jsme chytnuli včas, protože za hodinu zde nebylo k hnutí. Docela mě překvapilo, co tu sedělo ženskejch. Zde jsme se náležitě občerstvili a večer se přesunuli přes Železniční most na přívoz a na loď. Přes noc jsme spali na střeše lodi, což bylo romantické, ale blbě se mi lezlo na záchod. Navíc padla rosa a ráno jsem měl mokrý spacák.

Ve středu jsme dali brzo kávu, dojedli bagety z pumpy, nahodil se motor a vyplulo se k Mánesu. Když jsem si tak listoval v průvodci řekou, navrhnul jsem, že do Mělníku je moc zdymadel, kdežto na Slapy jsou tři. Schváleno, otočili jsme loď a hurá na Slapy. První zdymadlo v Modřanech jsme zvládnuli v pohodě. Na vodě byla docela zima. Než jsem vylovil ponožky, udělalo se docela vedro. Dalším zdymadlem stojícím v cestě bylo Vrané nad Vltavou. Zde jsme nějakou chvíli čekali na průjezd, ale když přijel servisní remorkér od Povodí Vltavy, tak jsme se s ni svezli. Zatímco jejich loď ve zdymadle manévrovala motory, my jsme zvolili taktiku, držet loď pádly a lany od boční stěny.

7xWojqVU1hg

Remorkér byla skoro jediná loď, kterou jsme na cestě potkali. Řeka byla pusto prázdná. Ani lidí na břehu moc nebylo. Poslední zdymadlo bylo Štěchovické. Loď jsme přivázali před výpustí na střed a to byla chyba. Jak se začal pro nás připravovat průjezd, otok vody naší loď švihnul o stěnu, takže jsme odřeli dřevěné lemování na přídi. Převázali jsme loď a čekali na zelenou. V komoře jsme byli pak sami. Překonat výškový rozdíl 20m byl zážitek. Dál jsme opět pluli sami, osadou Ztracenkou, bývalými Svatojánskými proudy. Nikde nikdo. Dojeli jsme před Slapskou hráz, kde jsme loď uvázali k molu pro parníky. Naštěstí jezdily jen o víkend. Za hrází byla přístavní krčma Bar U Páji, kde jsme si dali večeři. Dal jsem si dvě klobásy, které jsem snědl s nasazením života. Kdyby mě prodávající holka neukázala rukou,

že jsou 12cm dlouhé, přičemž měly tak třicet cm, nemusel jsem se přežrat. Na loď jsme nakoupili nějaký proviant a k večeru jsme se vrátili na přístaviště. Už jsem se těšil jak si skočím do vody. Připravil jsem si ručník a čisté věci a čekal až kamarád odtáhne Bestway dcery, přivázaný na zádi. Ovšem nějak se převážil a spadnul do vody. A nastal problém. Jak jela elektrárna, byl velký proud a voda byla spodní. Tedy studená. Na palubním počítači jsme si pak odečetli teplotu 13 stupňů. Naštěstí jsme měli po ruce lana a Bestway. Kámoše jsme museli na palubu vytáhnout ve dvou, protože byl zmrzlý na kost. Já jsem raději s ostatními použil lodní sprchu, ukázka koupání stačila. Spát jsme šli po jedné, já raději pod střechu, abych nemusel sušit spacák. Tma byla jak v prdeli a hrobové ticho. To už se jen tak nezažije.

Ráno jsem se sbalil, protože jsem potřeboval být ve tři v Pejru. A přes zdymadla to časově nešlo stihnout. Rozloučil jsem se, popřál šťastnou plavbu a autobusem jsem se dopravil do Sedlčan, kde mě nabral známý, který se mnou jel do Maďarska.